

Aan mijn' schoonbroeder en schoonzuster van Attenhoven op den begrafenisdag ⁱ van hun overleden jongste dochtertje – tegelijk de doopdag van hun pasgeboren zoontje hun toegezongen door J.J. Cremer

Nog slaapt daar in het stil vertrek
In 't kistje neergelegd,
Het kindje, laatste en lieve spruit,
Van een gezegende echt.

Nog ligt Wilmientje stijf en koud,
In 't droeve lijnwaad nêer,
Zij 't kindje, 's vaders lieveling,
En moeders vreugd weleer.

-

Neen, 't was vergeefs, God hoorde 't niet
Die stille vaderklacht.
En sloeg op moeders smeekgebed
Zoo vurig teêr – geen acht.

-

Hij zond een Engel naar beneên,
En 't wichtje slaakte een zucht.
En de Engel voerde 't zieltje weg,
Naar hooger reinen lucht.

-

En, schrijend roept de moeder uit:
"mijn dierbaar kindje is dood."
En 't oog van weemoedstranen vol,
Blijkt ze op heur zwang'ren schoot.

-

En, zwijgend staat hij aan haar zij'
Die 't kind zoo lief ook had.
Er ziet een donk're toekomst in,

Wijl hij zijn gade omvat.

-

Een donk're toekomst ...? ja gewis

Z'is afgetobt de vrouw,

De moeder, die haar lieveling

Zoo graag nog redden wou.

-

Z' is afgetobt door d'eelste zucht;

Om 't kindje een hulp te zijn,

Maar 't was vergeefs – en nu – ze weent

Van bitt're zielepijn.

-

Een donk're toekomst ...? Ja gewis,

De bitt're stond genaakt,

Die ligt hem meer ontruk en 't kroost

Tot moederloozen maakt.

-

En uit zijn enggeprangde borst

Ontsnapt een stil: "O! Heer?

Gij naamt, maar schenk nu kracht bij kruis,

Een neem van mij niet meer?"

.....=.....

En nog ligt daar in 't stil vertrek

In 't kistje neêrgelegd,

Wilmientje, teedre en lieve spruit,

Van een gezegende echt.

-

Maar ook – dáár in de wiege ligt

Een andre lieveling

Die onder 't hart der moeder sliep

Toen 't zusje scheiden ging.

-

God lof! De bange stond brak aan,

De kreet der smarte klonk,

Maar 't was de Heer, die met dien kreet

Een lievling wederschonk.

-

't was God die duisternis en nacht

En donkerzwart verschiet,

Verlichten wou, door zijne kracht

En treft uit plaagzucht niet.

-

En nog ligt ginds in 't wiegje neer,

Een kindje dood en koud;

Doch ook slaapt weer een pandje hier

Den oud'ren toevertrouwd.

-

En wischt de zwakke gade een traan,

Haar ziele juicht meteen.

Al voert ook de echtvriend 't overschot

Der liev'ling grafwaarts heen,

-

Al ziet ze ook Willemientje hier

Op aarde nimmer weêr,

Zij juicht; want straks brengt hij een zoon

Naar 't huis van haren Heer.

-

Eén kind brengt hij naar d'akker Gods

Wijl 't zieltje zalig leeft.

Eén biedt hij straks den kindervriend,

Wiens liefde, 't leven geeft.

-

Ja! 't Leven!

Zie-

Zie, natuur verkondt:

“geen eeuwigheid is schijn”

En 't woord van God:

“hun zaligheid

Die als de kind'ren zijn.”

-

Ja! 't Leven!

Hoor.... Een stemme dringt

In 't hart uit reiner sfeer:

“kweek voor den Hemel toch uw kroost

“dan vindt gij 't zeker weer.

-..=--.

o

ⁱ Begin februari 1856.

Op 1 februari 1856 stierf op leeftijd van nog geen twee jaar Christina Johanna Wilhelmina van Attenhoven, Wilhelmentje.

Op 3 februari 1856 werd Johan Willem van Attenhoven geboren. De begrafenis en de doop zal ongeveer op 5 februari hebben plaats gevonden. Ook Johan Willen stierf al jong. Hij werd nog geen 7 maanden. De ouders verloren in binnen 7 maanden dus 2 van hun kinderen. De ouders waren Martin van Attenhoven en Henriette Viergenie Louise Agnes Brouerius van Nidek. Henriette was de zus van Cremers vrouw Johannette. Ook Henriette stierf al vroeg in 1858 stierf zij op 43 jarige leeftijd. Martin hertrouwde binnen 2 jaar.

Aan mijn Schoonbroeder
en Schoonzuster
van Attenkoren.

op den begrafenisdag van hun
overleden jongste dochtertje - tegelijk de
doopdag van hun pasgeboren zoontje -
hun toegezongen.

Nog slaapt daar in het stil vertrek
In 't kistje neergelegd,
Het kindje, laatste en lieve spruit,
Van een gezegende echt.

Nog ligt Wilmiëntje stijf en koud,
In 't droere lijnwaad neêr,
Zij 't kindje, 't vaders lieveling,
En moeders vreugd weleer.

Nier, 't was vergeefs, God hoorde 't niet
Die stille vaderklacht,
En sloeg op moeders smekgebed.
Zoo ruing teêr - geen acht.

Wij zond een engel naar benêd,
En 't wistte slaakte een zucht,

En de Engel voerde 't' zielge vrey,
Haar hooger, reiner lucht.

En, schrijgend roept de moeder uit:
"Mijn dierbaar kindje is dood."
En 't oog van meemoedstranen vol,
Blijkt Ze op haar Zwangres schoot.

En, zrygend staat hij aan haar zij'
Die 't kind zoo lief ook had.

En ziet les donkre toekomst is,
Wijl hij Zyn gade omrat.

Een donkre toekomst...? Ja gerris
L'is afgetobd de vrouw.

De Moeder, die haar lieveling
Zoo graag nog redder wou.

L'is afgetobd door d'eelste lucht,
Om 't kindje een hulp te Zyn;
Maar 't was vergeefs - en nu - Ze meent
Dan bittere zielepijs.

Een donkre toekomst...? Ja gerris,
De bittere stond genaakt,
Die ligt hem meer ontрукt en 't hoort
Tot Moederlooser maakt.

En uit zys onggeprangde borst
Ontsnapt een schiel: "O! Heer!
Gij naamt, maar schenk nu ^{kracht by} kruis,
En neem van mij niet meer?"

En nog ligt daar in 't stil vertrek
In 't kistje neêrgelegd,
Wilmientje, teedre en lieve spruit,
Van een gezegende echt.

Maar ook — daar in de Heer ligt
Een andre lieveling
Die onder 't hart der moeder sloop
Toen 't Zusje scheiden ging.

God lof! de bange ston brak aan.
De kreet der smarte klouk,
Maar 't was de Heer, die met die kreet
Een lieveling mederschouk.

't was God die duisternis en nacht

En donkerswart verschiët,
verlichten vrou, door Zijne kracht
En treft uit plaagrecht niet.

En nog ligt ginds in Loriegje neer.
Een kinje dood en koud;
Da's ook slaapt meer een panje hier
Den ouden loerestrouwe.

En rischt de strakke gade een traan,
Haar ziel juicht meteen.
Al roert ook de echtvriend Lorewilt
Der liebling grafraarts heer,
Al ziet ze ook Willemintje hier
Op aarde nimmer meer.
Zij juicht; want straks brengt hij een zoon
Naar 't huis van haren Heer.

Een kind brengt hij naar d'akker gods
Drijt 't zeelje zalig leeft.
Een buet hij straks des kindervriend,
Wiens liefde, 't Leren geeft.

Ja! 't Leren!

Zie -

Lie, natuur verkondt:
"Geen leuwigheid is schijn"
En t'woord van God:

"Hun Zaligheid
Die als de kinders zijn."

Ja! t'Leven!

Hoor... Een stemme dringt
In t'harte uit reiner spheer:
"Kneek voor des Hemel trok uit Kroon
"Dan vindt gij t'Zeker weerd."

Handschrift in bezit van de Koninklijke bibliotheek.

www.jacobcremer.nl

Laatst bijgewerkt: 22 oktober 2019